

Wat zegt Paulus in Romeinen 7:7-12?

Romeinen 7:7.

Paulus stelt weer een vraag, die het voorafgaande mogelijk oproept bij mensen. Hij zei immers, dat de wet (vroeger) zondige hartstochten in ons opriep en ons dus tot slaven van de zonde maakte en naar de dood leidde (7:5; zie ook 6:20-23). Daarom vraagt iemand misschien: 'Hé, is de wet dan (hetzelfde als) zonde'? Komt zonde door de wet? Is de wet een bewerkker of veroorzaker van zonden? Hij antwoordt: Nee, zeker niet! Gods wet is goed en beschrijft juist wat Gods wil is! Via de wet wil God ons opvoeden. Door de wet heeft Hij me bewust gemaakt 'wat allemaal zonde is' en weet ik waar ik van verlost moet worden, wat er in mij moet veranderen voordat ik bij God kan horen.

Paulus geeft vervolgens een concreet voorbeeld door te zeggen: ik wist eerst niet dat (innerlijke) begeerten zonden waren. Dat weten we als mensen vanuit onszelf nauwelijks. Maar door het 10^e gebod weten we het wel. Als je de wet voor het eerst hoort, gaan je ogen (verder) open voor wat allemaal zonde is. Ook in het leven van Paulus werkte dat zo. Dat was positieve winst! Maar ...

Romeinen 7:8

... de zonde (voorgesteld als een persoon of macht) werkte met Gods goede wet om ons te prikkelen tot zondige begeerten (hetzelfde schreef hij al kort in 7:5). Heldere *ver- en geboden* leggen verkeerde verlangens in ons bloot (ze worden als zondig ontmaskerd en herkend); als reactie willen we vaak zomaar wel doen wat verboden wordt of niet doen wat geboden is. En als we die gedachten toelaten, ontstaan zomaar verkeerde begeerten.

Dit verschijnsel herken je vandaag in de gangbare allergie voor geboden of verboden of voor het woord 'moeten'. Ook veel christenen (!) denken dat ze door geboden in hun vrijheid beperkt worden, hoewel goede regels bedoeld zijn het (samen)leven mogelijk te maken en te dienen (denk aan het verkeer).

Zonder de wet is de zonde '*krachteloos*' (NBV) of '*dood*' (letterlijke vertaling - NV51 en StV). Want dan zou je heel weinig beseffen dat iets zonde is en zou je allerlei verkeerd normaal vinden. Voor je eigen besef (subjectief) zie je allerlei zonden niet (zijn ze dood), maar toch breek je (onbewust) het leven af (objectief, van God uit gezien).

Romeinen 7:9.

Paulus neemt nu zijn eigen leven als illustratie om helder te maken waar het om gaat. Hij onderscheidt dan drie perioden. Hij begint met '*Eens leefde ik zonder wet*'. Wanneer leefde Paulus zonder wet, zonder God, zonder geloof en zonder Jezus? Daarmee zal hij zijn eerste levensfase als klein kind bedoelen (en zo begint ieder mensenleven). Hij was zich na zijn geboorte niet bewust van

wetten en regels (als baby, peuter, kleuter)¹. Daarna kwamen allerlei regels en ook Gods wet in zijn aandacht via opvoeding, onderwijs, studie. Pas nog veel later kwam bij Paulus het geloof in Gods genade – na zijn bekering op de weg naar Damascus. Hij beschrijft in het vervolg met name de twee laatste situaties levendig en betrokken. Die perioden beleefde hij immers bewust.

Paulus noemt dus drie situaties:

Periode 1: eens was ik, Paulus, zonder wet (7:9a) en ook zonder geloof.

Periode 2: vervolgens leefde ik, Paulus, wel met de wet (7:9b), maar nog zonder geloof. De wet prikkelde mijn vlees en de zonde werd meer bewust en begon (meer) tot leven te komen (7:14-25).

Periode 3: tenslotte kwam Paulus tot geloof – via het leren kennen van Jezus (7:25a; 8:1v).

De drie situaties die Paulus beschrijft en waarin ieder mens kan zitten:

Situatie 1 = 'ik'

Situatie 2 = 'ik + de wet'

Situatie 3 = 'ik + de wet + geloof (in God en Jezus)'

In fase 1 was Paulus zich uiteraard niet of weinig bewust van wat allemaal zonde is.

In fase 2 kwam de wet tot hem. Hij werd zich al opgroeiend bewust wat God van hem vroeg. De wet wees de zonde aan, werd meer bekend en begon zo meer te leven². Ook werd de zonde meer realiteit, doordat het vlees vaak geprikkeld wordt om juist wel te doen wat verboden wordt en niet te doen wat geboden wordt (uit angst of uit bezorgdheid anders iets te missen). Maar je weet dan nog niet goed hoe je die zondige neigingen kunt weerstaan. Dat laatste komt pas in fase 3.

Romeinen 7:9-11 noemt Paulus situatie 1 en de overgang naar 2 en wat hij toen ervoer.

---

¹ Over de interpretatie van 'eens' (NBV) of 'eertijds' (NV51) is meningsverschil. Sommigen vragen zelfs of dit ooit realiteit geweest is in het leven van Paulus en denken dat Paulus een denkbeeldige periode noemt (als onderwijskundige stijlfiguur). Anderen denken aan zijn kindperiode tot zijn 12^e jaar. Toen werd hij, zoals alle Joodse jongens - een 'zoon der wet' en dus echt verantwoordelijk. Mij lijkt de boven gegeven verklaring het meest aannemelijk. Dit genoemde verschil van uitleg is overigens voor het begrijpen van het vervolg niet essentieel, omdat Paulus er verder geen aandacht aan geeft.

² Door onderwijs van ouders (o.a. in de wet) groeit bij een kind al vroeg de kennis en verantwoordelijkheid. Ook bij heidenen gold en geldt dat zij bij het opgroeien via ouders en onderwijs al snel enig besef krijgen van goed en kwaad. Het geweten spreekt al vroeg en wordt op allerlei manier al verder gevormd – Romeinen 1:18v en 2:14,15. Ook door het horen van Gods wet en godsdienstig onderwijs groeit het besef van wat zonde is. De overgang van de 1^e naar de 2^e fase zal daarom ook bij Paulus vloeiend zijn geweest.

Romeinen 7:9b,10 beschrijft, dat Paulus al meer bekend werd met de wet en ontdekte, dat de zonde begon te leven - eigenlijk als een macht die in hem zit en zelfs heerst.

Dit hoeft hij hier niet uit te leggen, omdat hij dat al eerder beschreef en mag veronderstellen dat men zijn korte formulering hier begrijpt. Het komt hier op neer: Paulus ontdekte door de wet, dat hij feitelijk een slaaf van de zonde was! Niet dat hij altijd toegaf, maar hij kon de hartstochten niet altijd weerstaan en doden. Daardoor groeide het besef, dat hij ten dode opgeschreven en stervend was. Zondaren, zoals hij er ook een was, kunnen immers niet bij God komen en blijven leven. Zondaren, mensen die vast zitten aan zonden, zijn levend dood (cf. Efeziërs 2:1).

Het gebod³ was gegeven met een goed doel, maar bleek dodelijk.

Dat geldt voor alle geboden in alle godsdiensten. Ook voor de godsdienstige wetten die in Rome heersten. Goden en mensen bedoelen met hun godsdienstige geboden en verboden vaak anderen iets goeds bij te brengen. Maar ... zelfs goede geboden blijken altijd dodelijk te zijn: ze leiden je juist naar veroordeling omdat je toch weleens anders doet.

Paulus leerde zichzelf door de wet kennen als zondaar. Door de wet ontdekte hij, hoe het met zijn vlees gesteld was (eigen wil, toch weleens egocentrisch denken en doen)!

Romeinen 7:11,12.

‘De zonde’ (als levend persoon voorgesteld) gebruikte Gods goede wet. Paulus heeft het over zichzelf als Jood en daarom gaat het nu echt over Gods wet. ‘De zonde’ duwde Gods wet in de handen van Paulus en zei: ‘toemaar – doe maar - dit is immers de weg ten leven, zoals God vaak zegt’. Hoewel dit laatste waar is, was dit toch een grote misleiding – *want Paulus was wel een Jood, maar leefde nog zonder het geloof (zonder werkelijk vertrouwen op God en zijn hulp)*. En zonder geloof leidt de weg van de wet nooit ten leven, maar ten dode. Zonder geloof - zonder of vertrouwen op Gods genadige hulp - is de wet van God voor mensen altijd een onmogelijke en doodlopende weg (zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament). De wet van God zonder geloof is een letter die doodt en tot veroordeling leidt – 2 Korintiërs 3:6c,7,9).

Samenvatting van Paulus (Romeinen 7:12):

‘Kortom ...’ (NBV). ‘Zo is dan ...’ (NV51). Samenvattend zegt Paulus nog even waar het om ging in het voorafgaande: de wet met alle geboden is niet zonde (7:7) maar te waarderen als Gods goede en heilige gave aan de mens. De wet leert ons wat in het leven rechtvaardig, heilig en goed is. We krijgen daardoor kennis van goed en kwaad. Op de wet is dus niets aan te merken.

Algemene opmerkingen:

---

³ Bedoeld zal zijn de wet – alle geboden in Joodse en heidense wereld - voorgesteld of samengevat als één gebod. Mogelijk dacht Paulus hierbij ook aan het feit, dat het in al Góds geboden gaat om het ene goede: het hemelse gebod van de liefde (voor God en mensen – Matteüs 22:36-40).

A. Israël leefde in de tijd van het OT vaak wel met de wet, maar geloofde tegelijk niet in God (= vertrouwde niet op Hem). Zo was het ook met veel Joden in de dagen toen Jezus op aarde was. Zo was het ook met veel Schriftgeleerden en ook met Paulus als Farizeeër. Hij leefde toen in situatie 2. Dan erken je wel dat Gods wet goed is (7:16,19), maar ... dat is nog geen geloof! Dit zullen ongelovigen onder zowel Joden als christenen ook erkennen. Paulus zegt over zichzelf, dat hij als Farizeeër zeker wel voor God wilde leven en werken, maar dat hij dat **'uit ongelooft'** deed (1 Timoteüs 1:13). Het geloof kwam bij hem pas later – bij zijn bekering op de weg naar Damascus (1 Tim 1:14). Ook vertelt hij in Galaten 1:11-23 hoe hij zich als Farizeeër wel ijverig inspande voor God, maar juist om het geloof uit te roeien (1:23)⁴. Paulus zegt hier duidelijk, dat hij toen geen (echte) gelovige was!

B. Ook vandaag denken en zeggen veel mensen ten onrechte dat zij geloven. Zij erkennen 'dat er iets is' of weten zelfs dat God bestaat en dat Hij zijn wet, zijn Zoon en zijn Geest gegeven heeft. Anderen zeggen te geloven dat de Bijbel helemaal waar is. Toch is dit alles niet het geloof waar het in de Bijbel om gaat! Dit alles 'geloven' de duivelen immers ook (Jakobus 2:19). Dit alles 'zeker weten' redt niemand van de ondergang.

C. Geloven is in de kern altijd: **vertrouwen dat God (1) bij je en (2) met je is, en dat Hij je dan ook de hulp geeft om te doen wat Hij vraagt**. Dit geloof is krachtig, want nu wordt Gods wet een begaanbare weg en het leven in eensgezindheid met God realiteit (ver-zoen-ing). Het is begrijpelijk, dat Mozes en de profeten in het hele Oude Testament ervan uitgaan dat de geboden van God *'niet te zwaar en te moeilijk'* zijn. Mozes zegt het letterlijk in Deuteronomium 30:11v. Maar ook zonder dit woord is het volkomen duidelijk, dat Mozes en alle profeten steeds ervan uitgaan, dat de Israëlieten kunnen *geloven* en dus *gelovig (= in vertrouwen op Gods kracht)* kunnen doen wat God in de wet zegt. Maar Israël blijkt vaak niet te *willen* doen wat God zegt en blijkt daardoor duidelijk ongelovig. Door ongelooft (= niet vertrouwen op God vanwege angsten of zorgen) begingen ze steeds weer allerlei zonden. Dat kan ook niet anders, want **zonder geloof is in alles gehoorzamen onmogelijk!** En andersom geldt: bewuste ongehoorzaamheid bewijst altijd ongelooft⁵.

D. 'De zonde' (als verleidende persoon voorgesteld) wijst dus graag op wat God in zijn wet zegt, maar zwijgt over het geloof, terwijl gehoorzamen aan de wet alleen maar mogelijk is door geloof. Zo is 'de zonde' een geweldige misleider. Hij werkt ook hier met een halve waarheid, die werkt als een hele leugen. Zo misbruikt hij Gods onderwijs en wetten. En mensen trappen er steeds weer in.

E. God gaf zijn goede wet in zijn genade aan zijn volk na de Exodus bij de berg Sinai. Dat was nádat ze Hem hadden leren kennen bij de Uittocht en in de woestijn en konden beseffen dat Hij machtig helpt. Zijn bedoeling was om door middel van de wet zijn volk te leren wat het nieuwe leven in liefde en in geloof is. Met zijn hulp zou dat al meer realiteit worden. Zo wilde God geestelijke groei bewerken in Israël – zie Psalm 1. Zo wilde God iets van zichzelf via Israël aan de andere volken laten zien en

---

⁴ Paulus zelf is een levende illustratie van wat hij schrijft in Romeinen 7:19. Hij wilde het goede (God dienen en naar Gods wet leven), maar hij deed juist in zijn ijver voor God het kwade. Hij werkte zelfs God tegen en doodde zelfs medemensen en volgelingen van Jezus en kinderen van God.

⁵ Zoals ongelooft en ongehoorzaamheid altijd samen gaan (het eerste leidt altijd tot het ander), zo gaan geloof en gehoorzaamheid altijd samen (het eerste bewijst zich in het tweede). Geloof en gehoorzaamheid zijn daarom in de Bijbel bijna identiek.

de wereld redden (Deuteronomium 4:6-8). Geloof was vanaf het begin de kern van de godsdienst – ook al vóór de wet kwam. Altijd gold al: door gelovig (in vertrouwen op Gods hulp) te doen wat God zegt, zal het geloof zelf sterker worden: 'uit geloof tot geloof' (1:17). De rechtvaardige is een gehoorzame, die leeft uit geloof (1:17). Een andere mogelijkheid is er niet. Gehoorzamen noemt Paulus daarom 'gehoorzaamheid van het geloof' (1: 5; 15:18; 16:19,26).